

אשר דורי: החוטאת

ראשית מעשה בבריחתי הראשונה מן הכלא הצבאי. הדבר אירע בצהריים, בשעה שטורי האסירים בסרבליהם התנהלו לאטם, צייתנית, לעבר המחסן הענק בו הוגשה לנו הטינופת היומית הדלילה, והשיי"ן-גימ"לים עמדו כמו נוגשים, מזרזים ומאיצים, כשפלגייזיעה ניגרים בשטף על פניהם הצרובים והבעתם הנרגנת והאומללה... אז, ברגע נפלא זה—נפלא משום שהרבה מאורעות מזרזים נגררו בעקבותיו—פניתי אל השוטר הסמוך לי במילמול חפז, "סלח לי, אה?", ומפיון שעמדנו בגבנו אל קיר המחסן—הפח הלוהט—הוא, על-כל-פנים, התכופף כדי להיטיב לשמוע. אחרון הייתי בשורה, כפי שתיכננת, והוא היה צריך להיזהר מפני. "כן?" אמרתי בתמיהת-מה. אותו רגע נעלם האסיר שעמד לפני בנחש-האדם המדדה אל סעות-הצהריים שלו, והשיי"ן-גימ"ל החמוש והבודד נדחף בגסות אל הקיר הלוהט של הפח הגלי וחסף אגרוף אדיר במבושיו. בעודו מקיא—לא טרחתי להמשיך ולטפל בו—זינקתי בקפיצה אחת לעבר הקומנדקר שניצב במגרש השמים בצדו האחורי של המחסן—מפלצת המתכת הממונעת שמשכה את תשומת-לבי מאז תיכנון הבריחה, כלומר מן הבוקר, והמונע, באמת, לא נסתר. שתי משיכות-טירטור וכבר דהרתי אל השער כשקולות צועקים מאחרי, בשממה. השמש להטה בשמי-התכלת המסנוורים. זקיף בפתח, מגופף ברובהו, נפל מרוב תדהמה על שרשרת-הברזל התלויה לחסום את המעבר, תוך שהקומנדקר דהר, הרס קיר, והתיו לצדדים שבבים-שבבים מביקתת-המשמר. אז נתקע הרכב בחריקה נוראה. קפצתי, או הועפתי, ממנו, ומיד קמתי ופרצתי בריצה שגעונית לעבר השדה הצהוב, מנסה להיעלם מהרה ככל האפשר בסבך שקרץ אלי ממרחק מאה מטרים של עשב, תלתן וגדרות קוצים. שמעתי יריות באוויר. ברכי טסו בין גבעולי הצמחיה הגבוהה ודילגו על אבנים, כשראשי חוצה בהתלהבות את השמיים התכולים-הלבנים, עד לקרירות הפתאומית של החורש העבות והאדמה הרפה פתאום. השמיים חבטו בי מבעד לצמרות המשוסעות. צלעותי התנשפו כמפוח ופי ניחר. אחר-כך צחקתי.

עוד באותו לילה נתפסתי והוחזרתי אל הצינוק.

ובכן, בשעות החשוכות הזוחלות שביליתי תקוע באפלת הצינוק תיכננתי את בריחתי הבאה, אשר בעקבות המהלומות שספגתי (הגדיל, כמובן, לעשות הנער-השוטר שזכה ממני לדיש באבריו האינטימיים) הפכה ענין מצטבר של נקמה עמוקה, אפילו צורך-חיים.

למחרת שאלני המפקד במשרדו הממוזג (הוא עישן סיגר. מדיו המעומלנים הבהיקו. שפמו הזיע): "תגיד, למה, בעצם ברחת?"

התשובה לא עיניינה אותו (ברפי כאבו) והיה זה רק חלק מתפקידו, וגם מעין הצגה לפני שני הסרדיוטות המעומדים מתוחים בדם בפנינת החדר, ללא חיוך.

לא ידעתי איך להשיבו. האמת שלא היה בה, בבריחתך, שום הגיון, וכפי שמקובל במקרים כאלה—היא גם פעלה בכיוון מנוגד לדברים שרציתי בהם, ואשר למענם, בעצם, נכלאתי...

פשוטו של דבר: מאחר שהצבא סירב לשחררני, בטענה שאמי האלמנה זוכה למירב התמיכה הכספית, ובכך אילץ אותי לערוק כדי לעבוד קצת למחייתנו בתיקון כיסאות—הנוח על שפת־הים, הרי שבעצם הכליאה נמצאתי מנותק לגמרי מאמי, מתל־אביב, מן העבודה ומעוד עניינים יקרים שאולי עוד אספיק לדון בהם אחרי־כן—אבל הבריחה מן הכלא הכבידה על הענין עוד יותר, והפכה את העזרה בבית, או את חופשתי החיונית, לחלומות שבכלל אין להביאם בחשבון.

אם כה ואם כה, למחרת בבוקר הובאתי, כאמור (שני שיי־גימ"לים חסונים תמכו בי וכל העת הכו בחשאי בצלעותי) אל לשפת המפקד—והלה, מרוח בחיור קישה, תחת תמונת חווה־המדינה והרמטכ"ל—געץ בי מאחרי שולחנו המסודר עיני־חולד חמורות ובזעף מעושה פח בגרונו, פתח ואמר: "אני מקווה שלמדת לקח!?"

שאלה זו נראתה לי ריטורית בלבד ולכן אף לא זופתה במענה. החדר, כאמור, היה ממוזג־אוויר, אך המכשיר שעליו הוטל לשאוב אוויר ולפלטו התיסר בדכאונות האפיניים לבתי־הכלא הצבאיים—וכך אפוא טירטר ורטן בכל עוז כמי שמתעתד להתפגר בכל רגע, והעלה את לחץ דמו של המפקד, ששוב השתוחח, בעסק גדול ובמומחיות הצית את הסיגר המצחין שלו, והטיח לעברי: "אני מקווה שזאת הפעם ה־א־ח־רונה!"

גם הפעם לא בא מענה. מבעד לחלון נראו שני טורים של עלובי־נפש בסמרטוטי־עבודה, רצים בקלילות לעבר המכלאות, כשנערים במדי ש"ג בהירים מחמרים אחריהם בצעקות־אימים ובטיטול־זרועות. מצדו השני של המגרש השמם התנפנף בהתפעלות דגל המדינה. ענן אבק, מן החמסין הקשה של חודש יוני, עט על המגרש ועטה את האסירים שמיהרו להתכרבל בחולצותיהם בעודם מדלגים, והשוטרים, נאבקים באבק ובסמיות, הגבירו צעקות, אף הדפו אחד או שנים שיצאו מן השורה ושיבשו את הסדר...

המפקד (ראוי כי אמהר לתארו פן לא אספיק לעשות זאת בלחץ המאורעות המתחלפים שבאו אחרי־כן) היה גבר כבן שלושים, מיוצב היטב בכיסאו, נוקשה ולח מזיעה. הוא ייצג בנאמנות נאה את השקפת־העולם שהנחתה את חינוכו הצבאי מתנועת־הנוער ועד הלום. מפיון שזכה להיות אב לשני בנים חמודים, ומכיון שפדרך רבים מעמיתיו היה טעון כוונות טובות, הביא את אשתו וילדיו, שבעות־מספר קודם־לכן, אל סדר־הפסח שנערך על־ידו לכל פרטיו ודיקדוקיו בין כתלי הכלא... בא אנדריי לוי—ובמחי אחד קילקל את המפעל החינוכי החשוב הזה, כי בעוד המפקד מתרווח להשיב בנחת לשאלת המה־גשתנה שנצטייצה מפי יוצא־חלציו, למול מבטי השנאה או הטימטום של קהל אסיריו המחופשים לכבוד החג, תתן אנדריי את ורידיו והזוה מן הדם המזנק בקילוחים על השולחן ועל המפה הלבנה, ובקול גורא צווח: "חג שמח—יאושו! חג שמח—יאושו!! המוות—יאושו!! יאושו—המוות", עד שסולק (הוא

לא גילה שום התנגדות לסוהרים שנטלוהו עמהם בכוח) וגם בני המפקד שלנו נלקחו משם, וגם האשה החביבה והמוזעזעת... מכאן יסתבר, אולי, מדוע היה המפקד הבינוני המקובל של כלֵאָנו שרוי במצב־רוח עכור משך החדשים התמים שֵאָתו־ובאו בחמסיניהם אחרי הפסח הפגום.

עתה קימט את מצחו, עילעל בניירות שהיו מונחים על שולחנו (שולחן־כתיבה שחור ועליו שלושה עטים. תמונת אשתו. אגרטל ובו חרציות. והמון ניירות מודפסים במכונת־כתיבה), קרא, כנראה, במה שכתוב בהם, הישיר אלי מבטו, כיעכע, וטען לאמור, בעוד שני הסרדיוטות, נערים צעירים ושזופים, ניצבים בפניה בדום, ומביטים בי במורא: "אנחנו מכירים את הבעיות שלך... ועודנו סבורים", כך אמר, "שהיו אפשרויות לפתור אותן, וגם לסייע לאמך, וכל היוצא בזה—בלי לנקוט אמצעים דראסטיים, כמו בריחה..." ועכשיו, שומו שמיים, חייד בטוב־לב: "יתר על כן, ישנו כל הרצון החיובי בשביל—לעזור—לך, ולכן—אנחנו (בהטעמה ובכובד־ראש משך את דבריו)—אנחנו מ־צפים שתעזור לנו—ואל תקלקל לעצמך..." (כאן אעיר מהר בסוגריים שבימים ההם נסחבתי בעיר־נעורי עם נערה בת החברה הגבוהה, שכמנהג בני־גזעה נהגה להתפעל עד ריגוש מקציני־צבא בכלל ומנאומים רציניים בעלי מטרות חינוכיות בפרט. הירהרתי אפוא בה שעה שהאיש שלפני ניסה לאלפני בינה, חמור מתחת לתמונות הרצל והרמטכ"ל—ובין זוג החיילים המיוראים, במשרד הממוזג בלב הכלא המופקר ללהט שמש־הקיץ ורוחות החמסין, כשהמיתקן מטרטר ברקע, ובהפסקות צורמניות, ובחוץ צווחים סוהרים—הירהרתי בה, אפוא, ובלילות היפים שחוויתי עמה, שעה שאמי התענתה בכדידותה ובענייה. על־כל־פנים, לאור הקרוב להתרחש לא אשבע עוד נחת הרבה בחיקה המבושם של נורית המטופחת). "הצבא משתדל לחנך בני־אדם מועילים לחברה", קטע קולו הרהוט של המפקד את סרעפי.

ואחרי־כך: "אני הייתי מציע לך לחשוב על מה שאתה עושה", אמר בחומרה ובנדיבות בלולות־מהולות זו בזו באמנות משוכללת כל־כך עד שחייליו שכחו לרגע קט את מתיחותם ומוראם והעלו חיוך קל על פיות צעירים.

רגלי עייפות היו מאד־מאד מן התנוחה הקשה שסבלו בצינוק. בחזי התדפק קורנס כבד של ריקנות ודווי. טירטור מכונת־האוויר שיגע אותי, ופניו של המפקד לא שימחוני כל־עיקר. העליתי על שפתי חיוך נלבב, שעלה לי במאמץ ובהעמקת הלחץ שבחזי ובראשי—חיוך שלכמותו נזקקתי, בין בילדותי, עם משפחתי, טרם האסון, או במועדוני־הלילה, כשאני גורר בעדינות את מטרונורית המתוקה לצדי—והודעתי לו למפקד שפל גופי שבור ורצוץ ואני מבקש לנסוע למרפאה בחיפה, להיבדק...

קדרו פניו. כלומר, מראש שיערתי שלא ירהיב עוזו להפקידני בידי הרופא המקומי, מחמת הספק שאני עלול להתפגר חלילה מן המכות שהטעימוני גיבוריו (של המפקד), ובכלל, הרי נלכד באותה רוח נופת־צופים של רצון כן שעתה־זה הציפני בה. משלא נמצא לו ממנו־ובו תירוץ מתאים לשלילת רעיוני הפך בו במוחו והחליט בחטף, כנראה, שגם זו לטובה וכך, בקשיחות אך בהבנה, משיגים תוצאות נפלאות. הוא התעודד, חייד, והסכים. ובכמה אמרי־הטפה הזעיף עלי גבותיו, ושיגרני לצריף.

בלילה, בצריף האפל, בעוד אנדריי לוי מגלגל לו סיגריה מקשה-המזרן (הוא יצא מן הצינוק ונדון לעוד חדשיים מאסר) ושאל משלח מנגינה מזורה לתוך העלטה, זכרתי את השעות האחרונות שהודמנו לי בחופש, בטרם יתנפלו עלי הטנדרים המסנוורים. "הפז חזק?" שאל אנדריי.

אנדריי, מרוקאי-ריח זיעתו החריפה הגיע ממזרנו הסמוך והחניקני כמו שיפרון. ביום יכולתי לראות את פרצופו המצולק ומכתשי חטטיו. הוא, טנקיסט שנעדר מן המחנה-הלך למעפרת-ממבו לכייף עם הזונות, גאסר, ערק, ושוב גלכד-נטה לי חיבה מרובה, ובשאלתו אפשר היה להבחין בנימה של דאגה חברית כנה. "לא."

"דיבר אתך?"

"מי?"

"המפקד."

"כן."

כדרך בני-אדם פשוטים אצר בקרבו, על אף פראותו, מנה גדושה של יראת-כבוד בפני הממונים. הוא התהפך באפלה. מצץ קש שרוף. "רוצה?" לא. כשאנשי המשטרה הצבאית הגיעו אל בית-הוריו בירושלים, כשערק, החביא אותו אביו הזקן בתוך עדר הכבשים כשהוא על ארבעתיו, מתחפש לכבש. ברכבת שהסיעתו לבית-הסוהר הסתכסך עם השוטרים שמנעו ממנו לעשן וחבט בהם לעיני נוסעים נדהמים ותינוקות נבוכים של בית רבן.

בחוץ היתה אפלה סמיכה. לא ראיתי נפש חיה. רק אוד סיגרייתו של אנדריי הבלתי, ורק נשימות השוכבים לידי העידו על מציאותם של בני-אדם. שאלו השתתק. "זונות", אמר, בטרם ישתתק. ילד אומלל מן הצנחנים, מופרע, ודאי כבר נזרק מהגרוד שלו. אחיו נהרג בסיוור במשמר-הגבול. חטף שני כדורים במוח, ואמו יצאה מדעתה ואושפזה בבית-המשוגעים. בדמיוני ראיתי את הפרדס החשוך שהלכתי בו אמש, נושם את ניחוח העצים כמו כוהל נפלא. חפשי. עם הכוכבים. ואת התן המזדחל בין גזעי ההדרים. בחשכה נוצצות עיניו. התן המפסיע חרש על עשבים יבשים מרשרשים. ואת נשמתי הפצועה. משונה, כאילו פצועה. כואבת. ואת ידי המרטטות במין רפיון מענג. הולך באפלה. מתחבא, חולם על בית שעתה אודח ממנו, ועל נורית, ועל הים. הים נוהם ולוחך ונושך מן החול, באפלה.

כוכבים.

מן מצצתי מן הקש השרוף. נגעתי בזרועו של אנדריי. שאלו שוב פיזם חרש. ממול במזרן הנבלע בחשכת הקסרקטין, שמעתי את אנתתו של איש-המילואים. הוא נכלא לשבועיים, עכשיו ודאי חלם על אשתו ופעוטותיו, בלילה. בחוץ מטייל עכשו התן הרעב. חפשי. רץ בין העצים. לשונו תלויה בחשכה, עיניו האדומות נוצצות. ראשי כואב-כואב כאילו הים שוטפו בגליו, מטבע וסוחף, מוריד למצולות...

חם בלילה, בקיץ.

איש-המילואים נאנח. בצריף מחניק. התן רץ בעלטה במהירות, בין העצים הכפופים.

עד הכביש. עובר את הכביש. חולף ליד עיגול האור הצהוב הקטן שמטיל הפנס בקיוסק. עם האיש הזקן שאשתו נהרגה, לבד. התן ממהר אל החשכה, טופף קליל על האדמה הקשה, בחשכה, מול האופק השחור. המכופף. לשונו תלויה, רץ עד השיחים היבשים, רץ עד הסבך. נעלם בסבך. רישרוש קצר, ודי, ואפלה...

והטנדרים דוהרים בשריקה על-פני האספלט.

בבוקר דהרו הטנדרים על פני האספלט. כמו המשך החלום. כולי כבוש, רותח, חיור. צמוד אל הסוהר שלי. קיבתי מתמרדת, אך מחכה, עצבני, עד לעיקולו של הכביש, ליד הפרדסים. הבוקר השרה על העולם ערות חפוזה, נמהרת, שלא-במקומה. על גופי דיגדוגים נועזים של ריח חורשות ושיחים עם שהשער נסגר מאחרינו (את הפקתה המנופצת עדיין לא תיקנו) והכביש הרץ כמו נחש אפור בתוך הליבלוב הירוק הגדול המתנועע בכבדות, משני צדדיו, ורוחי המשוטטת עפה כמו אוויר-בר, ואצבעות ידי מעוותות בהתרגשות.

בוקר בהיר!

הצמיגים החליקו על הכביש וגבי התדפק על דופן המתכת של הטנדר המאובק. העולם נסע חיש והתרומם בבחירותו הרעננה מבעד לסורג הדק. המנעול ריצד על שן-הברזל, ברשלנות העשויה להכשילו כאשר יידרש לעמוד בתפקידיו, בעוד רגעים אחדים... עמי בטנדר ישבו שני בחורים צעירים, ושוהחו. האחד, הצהבהב, הסמוך אלי, נערי-חמד מתולתל וורוד-לחיים, סיפר בקול חביב ונרגש לעמיתו השמן על איזו עצה שקיבל מדודו (החשוב) כדי להיחלץ מן הג'וב הלא-נעים הזה של סוקר. "אמא שלי", אמר הנער כמתחטט, "מאד מעריכה את העמדה ואת הקשרים שלו"—כלומר, של הדוד הנכבד, "והיא אמרה לי שהוא מציע שאגש לדבר עם המפקד, אחרי שדחו לי את בקשת-ההעברה. אתה חושב שיש לי בכלל סיכויים?" אמר בחיך.

"איפה!" מתח השמן בביטול את כף-ידו, ומן-הסתם רצה למצוא אצלי חיזוק לדעתו, בקרצו לי בעיניו הכולטות והאדומות. הנער הצהבהב פנה אלי, שכן נראה היה לו כי פתאום נעשיתי צד בשיחה, והוא ניסה לשכנעני כי אכן בכל-זאת, אי-כה, עדיין לא אבדו סיכויי לגמרי. אני הקשבתי והתבוננתי בפביש המתפתל כנחש. האזנתי גם לרחש הטנדר האץ בין הפרדסים, התבוננתי גם בדפנות המתכת של הטנדר ובשני הסוהרים החביבים, המתווכחים, ובסורג הדק, שפינתו השמאלית חלודה. היררתתי באנדררי המעשן קש שרוף ובלילות המחניקים בחשכת המכלאה המצחינה. בנימוס לבבי הודיתי לצהבהב שהציע לי סיגריה, ובתנופה קצרה בעטתי במנעול הסורג שעף כגיתו מקליע, ובכל כוחי קפצתי לכביש, נחבט ומתגלגל פעמיים על האספלט הטס, ומגלה מולי את הצהבהב, נדהם, ברכיו פקות, על הארץ (הם פעלו בזריזות מפתיעה). כאשר ניחת חרטום נעלי בגסות בתוך כרסו המתמעכת כבר שלחתי ידיים לתפוס בתמ"ק שנפל ארצה, מצטלצל.

הדקות הבאות, בשמש העזה והחורכת עם הטנדר החורק ונעצר בצד הכביש, זכורות לי כקטע ממחזה מוזר שאינו מתקבל על הדעת: דמות פרועה אחת—אני—מגופפת

בנשק וצועקת בקול גיחור אל סוהר שמן הניצב בנבך ואינן-אונים, רגלו תלויה מן הטנדר בספק-החלטה, מסתכל בחברו המתפתל בכאביו על הכביש, והנהג, כמו בשביל תצלום, מוציא ראשו מן החלון ומביט במחזה, והשמש קופחת עלינו אכזרית. כך התקדמתי לאטי לעבר הפרדס—או כפי שגיליתי סמוך אחרי-כן, חורשת הארנים—מכוון את התמ"ק אל החבורה השרויה בבילבול מוחלט. אפילו מכונית הדורה חלפה במהירות לידנו ובתוכה גבר מבוגר ונערה צהובת-שער שמחלפותיה התעופפו במשבי-הרוח, והם לא הבחינו במתרחש. עורב קירקר ונחת על צמרת שחוחה וצרה. רגלי חשו בחול הקשה של ראשית שטחי-העצים, ותחושה סתומה של תענוג ניצתה בנבכי מעי. הירהרתי כחטף בנער הצהבהב המוטל סרוח בייטוריו, ואחר הסתובבתי, השלכתי את התמ"ק ארצה, והתחלתי לרוץ אל החורשה, כשלפי הולם בהחלטה נחושה, אדירה, על-אנושית כמעט, שזוהי ראשית דרך גיהנומית מופלאה והם לעולם לא יצליחו ללכדני. כפות-רגלי גימאו כמה עשרות מטרים, מדלגות בקלות על שברי-גזעים ואבנים, בין העצים המצילים והכהים, כשהחלו אזני לשמוע את הטנדר העובר לאורך הכביש במטרה לחסום לי את דרכי. ידיעה קרה היתה בי שעלי להתחבא עד-יעבור-זעם וכי ממילא לא יצליחו לגלותני. אוי לו למי שיקום לפני לעצרני. בעודי רץ במהירות, מספיק אפילו להקשיב לשריקות הציפורים (בולבולים בלי ספק), גיליתי לפתע במעבה החורשה את המלונה הבצורה מקורות-עץ ולוחות-אסבסט, שדחליל מעוטף בסמרטוט אדום תקוע בחצרה. שמתי פני אליה, רוחי גסערת וריאותי מתנשפות, והייתי נכון ומצפה לבאות...

"יבוא", ענה קול גרוני של אשה מחביונה הנעלם של המלונה שעשבים שוטים וסרפדים כיתרו את אדניה. הדלת פלטה גניחה רופפת. על הסף שכב חתול שחור, זנבו חובק סיר לבן מלא חלב מלוכלך. אפלה היתה בחדר וריח כבד שויהיתיו מיד כריחם של צבעי-שמן. אשה קמה מן הספה וניגשה אלי, פניה יפים ומרתקים ושפתיה בולטות. עיניה הרעבות טיילו עלי בסקרנות. "כן?" אמרה במפגיע.

על הקירות ראיתי, כשהתרגלו עיני לאפלה המתקתה, תמונות של נשים, חתולים ומפלצות דמיוניות. הספה, מעוקלת כרהיט עתיק, התהדרה בכרי-ריקמה ובשמיות סגולות וכתומות. נעלי עמדו על שטיח רך, ובפינות הבהיקו מגורות כבויים, מזורות, מעוטרות באהילים משולחי-צורה, או מתחבאות בין ספרים-באנגלית ובקבוקי-משקה.

"את, אם כן, ציירת", אמרתי לבסוף, כשוב קולי אלי. היא חייכה בשוויון-נפש. לא מפני שהערתי לא התאימה למהלך הפגישה אלא כדרך הזילזול המופגן שנוהגים הרבה אמנים באמנותם, בבואם במגע ראשון עם זרים. "מה את עושה כאן לבדך בחורשה?" הוספתי ושאלתי, בסירבול-מה. לא התעניינתי במיוחד. בחוץ עלולים היו כלבי-המטטרה להגיע בכל רגע. עדיין נאבקתי לשווא עם ההתנשמות הבהולה של ריצתי. בכפות-ידי חשתי את זכרה של קת התמ"ק. הרגשתי שפי מחייך אליה. אולי התעוררתי מפני שבעיניה הירקות חלף ברק של הבנה וליגלוג. בנמריות דשנה שטה בחדרה האפל, אל הדרגש שהוטל בקרן-זווית, כמו לקשט את הבלגון

הצבעוני ששרר סביב. גטלה סיגריה. "רוצה?"—"לא". (לפני כמה דקות הציעו לי סיגריה והמציע שוכב על הכביש, מוטל בכאביו, ואני כבר פה, אתה, בחדרה, במצב חפשי לגמרי...). "אני ציירת", אמרה לפתע, בנחת. קולה החרוך הסב לי הפתעה נעימה. "אני אוהבת את הבדידות". בעיניה חלף שוב זיק, כנראה של עייפות, כשהניחה לי לשמוע: "זה כל-כך מפתיע שאנשים מחפשים להיות לבדם?"—"הו, לא". כלומר, עדיין לא גמרתי אומר אם האשה נוקטת לשון מיזמנת של חתיכות בזהמיות (שלכבודי הפכו פיוטיות עוד יותר...) או אם אמת מלחש שם פיה. הבינותי מכל-מקום שלעיר-מקלט הגעתי. יהיו עכשיו כלבי-המשטרה בכל אשר יהיו, אני את נפשי הצלתי. חייכתי. דרך-חירות סקרתי אט את פניה היפים, קמטי לחייה שעצמותיהן בלטו, שערה השחור, ירוק-עיניה, שדיה הבולטים. נחיריה רחבו. אמרתי לה את שמי.

"ציורייך מוזרים", אמרתי. גם מפני שנראו לי כך, גם מפני שידעתי שתאהב לשמוע זאת. אשה כמוה תכלא עכשיו את קושיותיה ובלבד שהמשחק, שכאילו המוזות שיגרוהו אליה ש, יימשך בחוטי-הדראמה המסתוריים.

היא חייכה כשלקחתי את הסיגריה. "שמי שרית", אמרה, "אתה מחיפה?" "לא", ענית, בפיוור-נפש, דעתי מיטלטלת בין הציידים הרודפים אחרי ובין חוקי ההצגה המושלים בנו פתאום, בעלת חדרה המפתה. "אני מתל-אביב".

"ג'ין?" העיפה בי שרית מבט נוקב כשניצבתי מול תמונה שלה—מוקיון המלטף את שדיה החשופים של נערה שפניה כפני שרית. מוקיון שחליפתו קוביות מגוונות ומצנפתו נושאת פעמון. "צבעים קודרים", אמרתי. נדמה שהוטלתי הנה באורח שלמעלה מדרך הטבע, לחשתי, ספק-מהתל, אך עיני נשאר רציניות. ואולי באמת נע גופה הנמרי לקראתי והיא הושיטה לי כוסית ג'ין...

"אי במעבה היער", שחקתי.

"אני אוהבת את הבדידות", שגתה, "ובלילה אני מתבוננת מן החלון בטילוי-הצייד של התנים..."

"והדחליל?"

היא חייכה.

"והו שעשוע עלוב", אמרה. "אני אוהבת את מאוס".

מאוס—החתול, כפי שנסתבר—פסע פנימה בהדרת-חשיבות ולקק את מכנסי. עתה הבחנתי כי מדי ונעלי חסרי השרוכים ודאי מסגירים אותי והרמתי עיני כדי לצוד את אישוניה, אולם שרית התהלכה בחדרה, עד הספה, ישבה עליה—בעצם, שקעה בה—וחצאיתה השחורה הונפה עד מעל לברכיה. היא שאפה מן העשן החרוף. "מאוס, עזוב אותו", חתכה, ומאוס הודחל מתחת לדרגש. "המחשבה קודרת". אמרה שרית. "צבעים קודרים. שב...". (ישבתי על כיסא מרופד בין השולחן הנמוך לאוסף בקבוקי המשקה). "וזה הדרך שלי להגיע אל עמקי הייאוש, אולי בתהומות האלה שרויה הגאולה..."

יהי כן.

הטנדר ינסה לכתר את החורשה. לסגור על הפכיש מעברה השני. אולי כבר הזעיקו תגבורת לסרוק את החורשה. "אינך מקשיב", אמרה שרית.

"אני מנסה להבין", אמרתי. הבטתי במאוס המקופל, ליד חפץ שנראה לי בעלטה כפסלון עתיק. "את יודעת", אמרתי בריגשה פתאומית, "כבר הרבה זמן לא דיברתי עם אנשים על מושגים כמו גאולה". (בין טפיטה המפוארים של נורית לא היתה לדברים אלה משמעות. בפלא חלמתי על פרחים, חוחיות תועות, על הרעב ועל אמא. על חיי הצרובים מברנדי וסיגריות).

יכולתי לגלות זיק של ענין במבעה של שרית הנשענת על ספתה. מכל-מקום, שקועה היתה בהירהוריה ובמאמץ ליצור קשר בין עולמה המסוגר לבין הזר מרושל-המדים. לחרוג מאזיקי הנידוי שלה. אפילו הוא מרצון. "הגאולה חייבת להיות בתוכנו כל הזמן", מילמלה האשה והפשילה ראשה לאחור, על גב הספה שנחשי שערותיה מציפים אותו. אצבעותיה לפתו את הסיגריה המבליחה, בכוח ובעצבנות. "אני באמת אשה בודדה", אמרה לבסוף.

ההודיה, אם אמנם הודיה היתה זו, השאירה בי גם תמיהה—אך גם הנאה. שהרי התברר לי שהדרך להרפתקאות פתוחה בלי בעיות, וכנראה אצליח אפילו להתחבא מפני העוקבים אחרי. מכל-מקום, חלף בי ניד של צער. "את אשה יפה", אמרתי בגילוי-לב. היא פקחה את עיניה הירוקות, הגביהה רגליה וכיסתה עליהן בחצאיתה, מתרכזת במעשה. "אני גרה פה כבר שלש שנים", אמרה. "אני חיה את היער הזה, ופה אני נלחמת עם החטאים הרובצים לפתחי כצפעונים..." מאוס התחכך בבקבוק ויסקי. לידו היה מוטל ספר: קללת הדמוון.

עישנתי. מזמן לא טעמתי טעמה של סיגריה טובה. האפלה, שעניי התרגלו אליה, השרתה עלי מנוחה, וקסם חם ירד על גופי הרובץ, אצלה, בכורסתה הרכה. היא שיחקה במחלפותיה השחורות, בסיגריה, בבהונותיה שבסנדלים. עברו עוד רגעים בשתיקה ואני התמלאתי לאט מין שיפרון עכור ומעיף, וכמו התחלתי כבר להיטמע בהזיה הסמיכה והמתוקה של החדר האפולולי. על הקיר ראיתי ציור של לטאה כרוכה על תורן-ספינה בים סוער. לטאת-ענק. שרית בת לא יותר מעשרים-ושמונה, שלושים. חולמת בלילה על התנים הרעבים. כותרת: קללת הדמוון—באלט מילולי בשלש מערכות. "אתה חייל?" שאלה שרית, מתפנקת על הספה. "כן". עיני נותרו תקועות בתקרה. תקרה קלופה ומעוטרת פנסים כבויים. מרובעים ועגולים. עם פרצופי דרקונים. כבר שלש שנים, והדחליל הוא שעשוע עלוב שלה.

"אני מחכה מדי יום ביומו—לילה בלילי", הצטחקה שרית בעצבנות, "לרגע הנפלא של הפדות. של 'מעד-צהריים הגדול', של התעלותי. שזקי מרובבים בבוץ..." אמרה, "טובעת". היא צחקה ולפתע התקפלה כנמרה על הריפוד הסגול-הכתום-הכהה, שערה גולש על מצחה ועיניה הירוקות. היא היותה אפר למאפרת-חרס. "מאוס—הנה!..! אנילא מאמינה בהישארות-הנפש, נכון יותר בהישארות הזכרון, כלומר בעצמותי". דבריה נזרקו בקוצר-רוח. כאילו הניחה מראש שלא אבין מיד, וכאילו

לא איכפת לה. מאוס החתול התרפק על סנדליה. על כפתורי-הענבר. זנבו התלפף באפולית על הבקבוק הנוצץ, מן הוויסקי הממלא אותו עד אמצעיתו. "עלי לגבור על המוות, וממילא על אי-הידיעה..."

"הצמא העלוב אל האושר. הפחד. עלי לנצח", אמרה שרית. "אני מחפשת—"
 היא נוספה בידה לעבר הדלת שהוליכה אל אגף אחר של המלונה, שמכאן לא יכולתי לראותה ובתחילה שיערתי כי הוא המטבח. כנראה שם נהגה לצייר, או שהחזיקה את ציוריה, ובדמיוני ראיתי בד לבן גדול, צבעים. מה-פשוט היה לקום ולגשת לראות—אך לא זויתי. בחנתי את הסיגריה שבידי, את השלט, בקצה החדר—שלט-פח שרוע על דרגש, ליד כרית על-פני השטיח השעיר-סבנה, כך היה רשום באותיות אדומות. רעלים מפוכפים. תהיתי אם שרית ציירתו בשביל מוסד כלשהו. על-כל-פנים, איך היא חיה, כלומר ממה היא מתפרנסת. "מאוס הוא הטוב שבחברי", אמרה שרית בחיוך קל, ושיגרתו שוב אל דרגשו, "והוא עוזר לי לא להיפגע לחטא ולברוח אל השוק".

מאוס נח במקומו מתחת לדרגש והסתכל בעיניה הירוקות. היא הביטה בי בהתגרות וחשפה את שיניה בחיוך פתאומי:

"עוד ג'ין?"

הנוזל פיספך אל הכוס. טיפות זיעה צצו במצחי. יד לבנה ורוזה היתה לה, ועדינה להפליא. פניה קדרו. הצמדתי שפתי אל ריח הג'ין, החמוץ. "אני מתחיל להרגיש כאילו זה חלום", אמרתי. ובאמת, כנראה פקדה אותי סחרחורת שעייגה את ראשי וגופי והריצה בקרבי, במהלומות לווהטות, את הדם.

"השלט...", אמרתי בכבדות.

"מה?"

"השלט... רעלים מסוכנים... בשביל מי..." כיפיתי סיגריה. פרק-אצבעי נגע בחרס. האהילים המעוותים ירדו עלי מן התקרה. מולי סגול-כתום וכבדה של שרית וניחוחה, עשן הסיגריה הגוועת. עוד סיגריה. ג'ין? כלומר, לרגע חיפשתי את מאוס שנעלם בין בקבוקי הכוהל. בין המרבדים הצמריים. שער כהה. שיערה של שרית. "כן?" תמדה שרית בהתרגשות. "מה פתאום? אני לא מבינה..." שפתייה חייכו. כמה זמן אני כבר פה? חיוך. (בחוץ סוגרים עלי הטנדרים, והשוטרים הנוקמים חוסמים את הכביש. מתחבאים בין העצים). ראי איך האצטרובלים נעים ברוח. פלח יער מן החלון, ליד המטבח. צמרות ואשכולות בשלים. אולי אפילו סנאים? "רבע שעה חצי שעה—אין סופרים את הזמן", אמרה שרית. והיא אמרה: "מאוס, מאוס", אך החתול לא זע מרובו. הפוסית נעה לאחור אל שולי ספת-המשי ונחתה ליד הפסלון. הרי זה פנטסטי, לחשתי. כבר. כמו בחלום כמו בחלום לפתע קירבת בשרה וריחו, והגשיקה על העורק הפועם במרוצה קדחתנית בצווארה. היא פתחה לקראתי את חולצתה השחורה הרקומה. את הגבעות המתנשמות של שדיה. את הבשר הרך המתקשה של בטנה. ופתאום היינו חבוקים ובגשיקה רטובה עם אורך לשונה המחוספסת. הכתום והסגול הממוני, הקיר המקושט בציורים קודרים, כוסית הג'ין, במלונה הבודדה

ביער, פטמותיה המזנקות עגולות-ורודות מן החזייה המזותרת, אנחותיה. אחרי-כן הרמתי את חצאיתה ולעיני נגלו ירכיה הלבנות הדשנות שרועות בפישוק קל, תחתונה הלבנים משתפלים בין תלת-לי-השער שבין רגליה. חפנתי את ערוותה והיא סגרה עלי את ירכיה ועיסיתי את הנקיק הלוהט. שרית עצמה את עיניה הירוקות, נושפת בכבדות—

דפקו בדלת, דפקו. שרית נעה בקוצר-רוח. לא חדלתי אך מוחי התרוקן וידי רפתה. שרית ניטלטלה ממני למרות התנגדותי—פתאום ישבה זקופה, חירות, רצינית עד-אימה, מחליקה בבגדיה על גופה, מתקנת את לבושה. שוב דפקו בדלת. היא פחה בגרונה החלטית. אני התחלתי לחשוש (שני שי"ן-גימ"לים חמושים ליד הדלת, הפלא, לרוץ. ידי נקמצו לאגרופים). היא הלכה אל הדלת, נעלמה מעיני. נותרתי על הספה הסתורה. נסער, מוכן לנוס, כועס, עייף, עייף גורא. מאוס הודחל וחמק לו בעקבותיה...

גופי רעד. חשתי כאילו הכל הולך לטמיון, ובכל-ואת לא קמתי מן הספה החמה. ישבתי וחיכיתי, שמעתי את קולה (בדקות ששוחחתי עמה למדתי לאהוב את קולה החרוך): "לא, לא ראיתי. לא", ודמי קפא בעורקי. גבר צעיר שאל בקול רענן: "את גרה כאן לבדך?" הרעיון שהדיבור גולש אל הבאי וחיוור ושהסכנה לא חלפה עדיין הבעיר את חמתי עד להשחית. כלוא כמו במלכודת. "כן", גירגרה שרית. כמעט ראיתי את ירוק-עיניה בוחנות את השי"ן-גימ"ל המגוהץ. רבצתי על ספתה חם ועלוב ושנאתי את השוטרים החייכניים ואת קולה המשתובב של שרית ואת עליבותי. שתגמור כבר. עיני שוטטו על הטפיטים הסגולים שבחדרה ואל הפרוודור, לאטלייה הנסתר. סכנה רעלים מסוכנים. קומקום היה מוטל על הדרך אל מקור ריח הצבעים החרירי. צחקה. שמעתי את צחוקה וגם צחוק גברי, נערי, וביקשתי לצאת לחבוט באשכיו. מצחי הזיל נטפי זיעה ואצבעותי נעצו במשי הרך של ספתה ולא יכולתי להינתק מאפלת החדר, מן הרעלים, הזכרון, הפחד. הם צחקו בחוץ. אולי היא מסגירה אותי. כינסתי את ברפי להלום בפרצופיהם ותרתי אחר הדרך לקפוץ מן החלון. (מה חשבת, אידיוט, שהיא בודדה אומללה גם לפני איזה כלאי צעיר? היא שיחקה). "לא... אב' לא משתעממת", צחקה שרית, כדרך דיבורן של נערות תיכון או שפת-הים. "או לא?" מאוס יילל. הוא לא יגלה את הימצאותי? גופי היה רטוב וקישח. לעזאזל. לא, לא ראיתי.

"תקפצי פעם". הגבר ודאי חייך בחביבות. ביום-השלישי נמצאים כל החבר'ה במיפגש בית-הקפה הנעים. לשם הלכו אחרי סגירת המכלאות, כשאנדריי נשאר זקוף ומעונה בצינוק. החושך ירד. התן משוטט, רעב. "להתראות", צחקה אליו שרית. פסעתי אל קצה החדר, נכון לקרב, כפות-רגלי כעקוצות ורוחי טרופה. לעזאזל.

כן? פניה של שרית. פניה היפים, החיורים. עיניה הירוקות נפערו. שמץ-ליגלוג ריצד על שפתיה העייפות שדיה עלו—לפתע היא יקרה לי? ימח-שמך. מרפקי רעדו בזעם ובהתפרקות. משכתי את שמלתה כלפי-מעלה את תחתונה כלפי-מטה היא השמיעה רגע קריאת-מחאה. הסגול ירד מן הקירות. מאוס חמק. הדלת נסגרה. אני חפשי. ריח

הצבע המשכר ועיניה הירוקות כשהיא נפתעת, כשהתרתי את כפתורי מכנסי. בעמידה. אבל היא לא אמרה כלום. כמעט לא נגעתי בה כלל. אחר-כך שמחתי לטבוע בבשרה המוכר, הקורן אלי בדשנותו מבעד לאריג חצאיתה המופשלת עד צווארינו. פניה שנסמכו אל לחיי הביעו פתיעה וחשש-מה. לפתע, מהר כל-כך, חיפש אברי המתוח את המחילה החלקה-הלחה שבין ירכיה, וכבר שקעתי בתוכה, באגנה הקודח. גענו פעמיים-שלש זרם עבר בי שרית נאנחה, והכל עבר. גשארנו עומדים. נשימתה לוחטת באזני. קרובים ודבוקים בריכוז מעיקה. מופתע הנחתי לשולי חצאיתה לנשור מאגרופי הקמוץ על עפוזה הערום. דרכתי על תחתוניה. "אני ידעתי", אמרה לתוך אזני, "שאתה עריק ושאתה פוחד ברגע הזה, וזה גירה אותי נורא". כלבה. בכוונה. "אני נהייתי מאד", אמרתי בחיוך, בלי לראות את עיניה. "בחור נחמד, השג. הזה..." אמרה שרית, אברי נעוץ עדיין בין כתליה הלחים. "אמור לי, זה באמת זוועה כזאת בבית-הסוהר?" שאלה כמתחננת.

"לא", אמרתי, חש בשדיה הלוחצים על חזי. "אבל אתה ברכת", אמרה שרית במין אדישות ועזבה את כתפי בתנועה אטית. "אינני יכול אחרת", אמרתי. "אני מבינה" אמרה שרית.

"שוב-למיטה?!"

"לא". היא גשלפה ממני כמו בקבוק מפקק, חצאיתה שמטה וכיסתה על מערומיה, עיניה צחקו. "סיגריה?" היא פנתה והלכה, בלי לחכות לתשובה, אל המטבח, כשהתחול הארור הזה, מאוס, צץ מן האדמה ונגרר בעקבותיה כרגיל. "אני רוצה קפה". הבחנתי שתחתוניה מושלכים על הארץ. שבחוף, מבעד לחלון, דוברת רוח בין ענפי הארנים, ושצטרובל אחד נושר מן הענף על האבנים והעשבים. חשתי עצמי ריק ואבוד. כאילו לפני ההליכה אל בית-הסוהר, בזרועות פשוטות: בואו ואסרו אותי שוב. לא עשיתי כן. הדלקתי סיגריה. ידעתי שלא אשוב לעולם, שזה מירוץ שרק עכשיו התחלתי בו. מירוץ מטורף. "קפה", חזרתי ואמרתי, לאה מן המשגל, מזיע. זכרתי את מנגינת-הגיטארה העדינה של "אדליטה" וצמרמורת עברה בי. כל העבר. כל החלומות. כל הטוב שהתחממתי בצלו ימות. אני צריך לשתות אפוא. הצפוי לי. טינופת. טינופת. גידפתי. נחנקתי בעשן שלי. עכשיו צהריים. השמש מלהטת במלוא עוזה. מאוס הודה בצרימה כששרית, כנראה, זרקה לו אוכל. קפה תורכי? שאלה שרית. אהבתי, אל-נכון את קולה. לפני חצי שעה נפגשנות. בעטתי בתחתוניה אל מתחת לספה והם נשאר גולגלים על המרבד, שראיתי בו עתה גולגלות-מתים אדומות ונחשי-דרקון. "זהו נחש הזוהר?" הערתי במבוכה. מאחרי קיר-המטבח ענתה שרית: "זה שמרווה את השכינה", ושחקה. לא כשחוקה עם השוטר. מדווחים עלי שנמלטתי. עורכים מצוד. סוגרים על הכבישים ותחנות-המעבר והאוטובוסים. עם תמונות לזיהוי. אמא תתעלף.

"אתה מיסטיקן?" שאלה שרית. "יש לך פה זוהר?"—"לא"... אמרה. "רק רגע... עוד תראה את הספרים הנהדרים שלי". היא הופיעה בפתח המטבח וספל קפה בידה וחיוך טוב על פניה ומאוס מתחבט בין רגליה. "חלמתי על פושע כמוד", אמרה

בעליצות, "אני מתחילה להאמין במוזות או בהרפיות". היא נשקה לי על ידי, כאשר הושטתיה אל ספלי-הקפה. "אני אברח", אמרתי. "אל תדבר", אמרה שרית, באותה עליצות, טראגית כמעט, "נשתה. מאוס יאכל ביסקוויט עם חלב. הוא מת על ביסקוויט בחלב". בכף רגלה המעורטלת הדפה את השלט רעלים-מסוכנים לעבר ערימת הספרים. "יש פה בקבוק נפט באיזו פינה. צריך לנקות את הרצפה. ריח גדול גידול לצבע שלי", אמרה בחיך של אושר, "בעיקר לאדום. ל-אדום הא. ראה איך השמש צובעת את מחטי-העץ באדום", אמרה והורתה על האש בענפים המתנוועים, "המחטים כאילו דולקים. תראה".

והירוק בעיניה כהה והיה לארגמן מתנוצץ מול מראה היקוד הנפלא של העצים הבורעים.

בשעות שאחרי-כן שכבנו על הכורסות הישנות שלה, במרפסת, ובשתיקה התכוונו ביום הפונה ועובר על-פני הצמרות של עצי החורשה, מחליף את צבעיה ומטיל צלליות מתארכות על האדמה בין הסלעים והעשבים. מאוס רבץ לדינו, רוטן מדי-פעם או פונה לפסוע אל דופן המרפסת, אל המטאטא והדלי, ושב בצייטנות להתחפך אל כפות-רגליה היחפות. עישנו סיגריות ושתינו בירה. שרית הביאה כמה בקבוקים מן המקרר. החפצים במרפסת היו מוטלים באי-סדר גמור, עם סמרטוטים, שבריי-אבנים ופחיות-שימורים וקרע מעתון ישן המבשר על מותו של נשיא המדינה יצחק בן-צבי ז"ל. לפני חודש עוד הייתי חפשי. שמעתי את הידיעה בראדיו כאשר שתיתי קפה ב"עטרה" עם חייל-חבר. היה אז יום אפור.

שרית הניחה את הבקבוקים על העתון שהצהיב, שפניו של הנשיא המנוח נשקפו ממנו, ופיקקה אותם בפותחן חלוד. "אתה רוצה לשמוע מוזיקה? יש לי פטיפון", אמרה בחיך זעיר. "אדליטה יש לך?" התרווחתי בכורסה המתפוקקת, שולח רגלי אל אדן-המרפסת, מביט ברקיע ובאמירי הארנים. "לא", אמרה שרית והתישבה על-ידי. שעה ארוכה לא דיברנו. לבסוף קמה ממקומה, נעלמה בחדר, חזרה והביאה ביסקוויטים וכוס חלב בשביל מאוס. זמן-מה האכילה אותו ואני בינתיים עצמתי את עיני וכמעט נרדמתי בשלנה התהומית הרפה הזאת, כמו בחלום...

השמש הנמיכה מאמצע השמיים התכולים עד ראשי העצים הגבוהים, ניקדה את הארץ בצללי-ענפים וקוצים, ואת ראשי ליטפה בעודי מקשיב, כממרחק, למילמוליה של שרית: "עכשיו אתה תא-כל... את זה אתה לא אוהב? יותר מדי בבת-אחת? עכשיו... תראה... מאוס, השמש כבר הגיעה אלינו...", מדמדם מן התערובת של ג'ין ובירה, מהרהר ביגיעה וברפיון.

במרחק כמה קילומטרים כלואים האנשים המצחינים והצמאים בצריפיהם. אפילו עברה בי רגע התחושה של הערב הממשמש-ובא בדכאונו כשאני עודני אסיר ומובל כמו בשיירה עלובה של עבדים אל המכלאה-טינופת, הירחרתי מבודת. היום והלילה לא אתענה עוד במחשבות כי זומנה לי עכשיו מלונתה של שרית ועלי לנוח. "מחר נראה", אמרתי. "נראה-מה?" שאלה האשה שלצדי וליטפה את החתול השחור. אשה זרה שהצעידתני בצעדי הראשונים בנתיב המעוקל והמזור שנכון לי לפני.

השמש צלפה בנו מרשת סבכי־האמירים וטפחה על גופותינו המתנוחחים. היא נגעה בי, כנראה, במקרה. בתל־אביב ייגמר ויאבד הכל. אמא ונורית תסתחררנה כמו בקאליידוסקופ של שכחה. איוו הרפתקה, החיים. השיי־ן־גימ"ל הרודף בפתח המלונה. הצטחקתי. עוד בירה. עוד בירה. שרית הרימה את מאוס עד ברפיה הלבנות. "אני רעב", הודעתי בשקט. כריכי־הבשר הסבו לי ענגה פרועה, כמה זמן כבר לא טרפתי כך. המון זמן... הלא רק לפני כמה שעות מרחתי בבעיטה בחור בלונדי על הכביש ועכשיו בטח דופקים לו ולחברו השמן—הנער האידיט—תלונות על רשלנות. עומדים זקופים יראים לפני המפקד המטיח בהם בזעמו דברי־תוכחה כדרבנות. א־נחנו מצפים שת־עזור לנו, חייד הכלב באדיבות. עוד בשר. שרית שמטה את קווצות שערה על חטמי. תודה. השקפתי אל שדיה האגסיים. "את אוצר את". שתקת בלי לומר מלה, בלי לשאול. "את מוזה". ציירת. מוקיון מלטף את פטמותיה. "תני לי עוד בירה. עוד מרייך. חריף". השמש כוותה אותנו בנפילתה לקראת השקיעה. אני מוכן אפילו ללטף את מאוס העוין. עד כדי כך? כלי־כך. עד. פתאומי. מופלא. מסתורי.

מוזר לשכב בלילה בחשכה הפעם על ספת־המשי שלה עיני נעוצות בדממה בשמי־הלילה בחוץ, בתנים המשוטטים, גופה נושם על גופי, זר וטוב. סיגריה מבליחה בחושך. זכרתי את חצות־הלילה בבית־הסוהר. ולהבדיל, מועדוני־לילה מפוארים בתל־אביב הנידחת. כהזיה בלתי־ניתפסת. רוקדים שם... נניח... טוויסט. נורית לבושה מחלצות, מגעגעת חיוכים... השמיכה השעירה נחה באפלה בין רגליה העירומות של שרית. ירכה הבשרית נחה על בטני. ידה שוטטה מתחת למיטה, מגששת אחר בקבוקי המשקה שצילצלו באפלה.

"מאיין אתה?" פתחה שרית, שהרי בלי קושיות לא ייתכן. כמתנצלת העבירה זרועה על חזי ופטמותיה דקרו בכתפי. הירח מלווה מכוניות מבריקות בפכישים מבאר אל באר אל זמרים עשן קובות ששליק, מחשופים, צחקקים, חוף־הים... באיוו פינה מתרפקים על פסנתר שחור...

בלחש ובקצרה סיפרתי על אמי האלמנה הרעבה, אחי והבעיות הללו, ועל הצבא בקוים כלליים, בעיקר על ידידי מידד שקינא בחיי־החלאה הסוערים שלי. ידי ליטפה את גבה. שרית הקשיבה מתוך ענין, וככל שהבחנתי בחשיכה—במידה של צער. שינתה את תנוחתה עד שחשה ברפי בשער ערוותה הצפוף, ולחשה לי—פיה הדיף ריח תערובת של בירה וסיגריות חריפות—שהחיים הם קטע של אש, הפעם, בשבילו? לא הבינותי. לא טרחתי לברר. בהתרגשות משונה הצמדתי את ראשה הקטן, עם מחלפות שערה, אל לפי, בלי אומר, והוספתי להתבונן בלילה ובפוכבים ובעצים השחורים בעלטה שנראו כדמונים גדולים מאיימים כהים. שמורות־עיני ביקשו להיעצם מן העייפות אך אני לא נעתרתי וכמו ניסיתי להפנט את נזנה הנוצצת בשמיכת הכחול־הכהה. "אתה ער?" שאלה שרית, "כי אני שומעת אותך נושם כמו ישן". נהמתי. ליטפתי את ראשה, את שערה, את כתפיה וגבה, שתחריש...

מוזר. איזה לילה היום, כלומר מה התאריך... הלילה בין יום שלישי לרביעי. תמונות

רבצבעוניות מסוחררות עברו מתל-אביב אל מוחי המעולף ופלחי מראות חלפו— כמו למשל הבית שבו גדלתי ובו חייתי במגוחה את נעורי ("אתה שומע את התן בוכה?" שאלה שרית, בנשיפה חמה, וחיככה את לחיה הרכה בפני). ברחוב שבו גדלתי שרר חורף. אספתי ספרונים של שירי גיתה ושילר. צב הילך בחדרי על השטיח. כתבתי שירים. קראתי, דימדמתי כמו פאוסט, גם נשמתי את רוח הסערה. מאז ומעולם ביקשתי לעוף. ירדתי אל המסבאות. אל השכונה השחורה שבה שרפתי אל חלאת-מתיקות-ביתי, עם הזונות, עם קלפים וסיגריות עשן כבד ("אתה בשבילי חטא", לחשה שרית. "אני מרגישה שבתוכי מתחולל משהו, כמו אוקינוס"). סופות-פברואר שברו את גזעי-העצים בחצר. מוזיקה דביקה של אלויס, של פט בון, של באך. העליזות הטראגית עלתה על נימי טיפסה, רק שאבי מת ואמי חלתה, התהפכה מעוותת בעצביה, והרעב התדפק על דלתנו ורוקן את הארונות והשולחנות. ("חברים שלך?" נגעתי בגבה החם. "לא הבינו אותי. בעצם אין מה להבין. פשוט, סטיתי מן המסילה השחוקה שלהם. ממה שמקובל—ועוד הרעב והמחלות שליוו אותי כמו שומרי-ראש אכזריים במנהרות הצבא אל הגיהנום... אני-החטא?") בחוץ אכן יילל תן. התן הרץ באפלה. בודד. הכוכבים שוחקים לסבלותינו. מתפקעים טסים כזיקוקים ברקיע. לועגים... לכל הרוחות, סוהר אחד חובש הלילה את מבושויו, המפקד רוגז, אנדריי צוחק?—או מר-נפש. חרא. הלילה הזה. עכשיו הוא בודד. אני חטאה של הציירת הדשנה. תל-אביב תיפרד ממני. טינופת ענקית. עוד אלך לשפת-הים. בהיחבא אשוב לשכונה—לצלליות, להבלחות של פנסי-הרחוב. צחנת הששליק. הפול. הצנרת הרקובה וצוויחות הזאטוטים. אולי איוו זונה תסתיר אותי. אינני מביטיח הרבה. כך, על-כל-פנים, אחיה...

נורית? במועדוני-הלילה תשא בכבוד אצילי את כאבה. בין ידידיה המגוהצים, שיהיו עורכי-דין ורופאים, שותים ויסקי בכוסות המתאימות ומיטיבים בציה-ציה מבינים בבנין ובמוזיקה וברכילות. צרים על היפהפיה המטופחת. קדים לה. תמיד ידעו לקשקש יחד. ינתחו אותי באומלי-הנפש השיגרתיים, בחיוכים השיגרתיים, הערות-חכמה מקומחת, מלוקקת. נורית תכאב בכבוד. תחייר בנימוס. תלגום בעדינות. צנועה היתה כנסיכה. לכן הייתי זקוק בשבילה למשקה חריף ולתקליטים ולמצב-רוח מיוחד מצדה. כשהייתי דופק אותה, עיניה עצומות ושיניה נושכות את שפתיה, היתה מטלטלת את ראשה בסירוב פראי עד שלבסוף חזקה עליה החושנות, סתפה אותה בנחשוליה, אל הצעקות הטרופות, שהתחרטה עליהן ובגללן שנאה את עצמה ואותי ואת אבדן סברה של הנסיכות. לעוזול הכלבים המטופחים האלגנטיים האלה. יודעים, תוך כדי ברכות והנמקות, לרצוח איש את רעהו, בצדק המפואר שלהם, ובנימוס— ולנסות לגמור אתי. לחנוק אותי. כמו שהם רוצחים תנים. כמו שהם—

"אני מרגישה שאני מתאהבת בך", אמרה שרית. לחישתה בקעה אל עלטת הלילה המראה הקסום של כוכבים וצמרות שחורות ואדמה מסתורית נחבאת בין הארנים המכושפים כמו נבע מגיהנום-הנפש-הפרועה-הנאבכת של האשה הבודדה הזו. אותה רגע היררהתי שלעולם אינך יכול לשער את הצפוי לבוא—כדי להימלט מן השקיעה

במצולות החטא היא עלולה להסגיר אותי, למשל. אני אברח מחר מהר. גמרתה אומר, חובק את כתפה החלקה. שמענו נאקה משונה. כנראה של שעיר ואולי אוח— אינני יודע... להסגירני? הירהרתי בזעם, בליגלוג. באפלה השתסעו פניה למסיכה של טראגיות ויופי. היא נשמה בכבדות והפריחה עשן אל התקרה. אולי חרק מאוס מתחת למיטה. אולי לא אספיק להימלט. לגנוב ממנה כסף?— באמת לעולם אין לדעת היכן טמונה הגאולה, לאטה שרית אל צווארי. "אני כל-כך לא רוצה לטבוע בייאוש, או להיאחז באזויס של כזב, אלוהים..." הייתי נקרע בין טלאי הזיות ארוטיות. באפלה, הוסיפה הסכנה תיבול למצב המזור שנכלאנו בתוכו. המיתת. הקולות המתמלטים מן החוץ הלילי הקודר. קולות חיות-בר נפחדות... לבד... בין גועי העצים, כמפלצות. בחדר המשפר בריחו העז השתקתי בחטף את מילמוליה של שרית. היא כרכה את בשר חלציה הכבדים על עמוד-האש שנתחב פתאום אל תוך-תוכה והתקמרה כנמרה בין זרועותי, מפקירה את שדיה השמנים לשיני, ובייאוש שחור, פרוע, לוחמת לטפס אל האביונה, אל הבעירה, הסוף—

אחריו היא גותרה ריקה, מגוצחת, לחה, באפס-כל. נרדמת שבורה ורצוצה, מתרפקת אל חזי וכתפי... ואני חולם...

"מה אתה חושב לעשות?" שאלה אותי כאשר כבר האירה מין קרן חירות את השמיים האפורים ובחוץ היתה אולי השעה חמש לפנות-בוקר. היא נשענה על אצילי-זרועותיה, שערה נופל על שדיה, אני שכבתי על גבי אחרי שהירהרתי שעת-לילה בטרם אירדם לתוך חלומות מבוהלים וחולפים בלי השאיר שריד. מאושש הייתי, ובעצם כמעט בטוח בעצמי, בריון הרוחני שאצטרך לו בשביל הימים הבאים, שבשקט יכול אני כבר להתחיל להרכן עליהם... "אנילא יודע. למה?" ניסיתי. שרית היתה באמת יפה. חירות ויפה. בשמיים עפו ציפרים והשמיעו צוויחות-שחר נוקבות והארגנים נעו ברוח. קריר קצת. התכרבלתי בשמיכה הצבעונית. בשוקיה...

בוקר בחדרה המקושט. הספרים והתמונות והאגרטלים והרעלים המסוכנים. "אני פה ישנתי כל הלילה?"—"תה לא רוצה להישאר כאן?" שאלה. נשכה את שפתיה, "זאת שטות". מאוס המטונף זינק על המיטה, בזהירות ראויה-לציון, שלא לנגוע בי. לרגע חשבתני, מבודח למדי, אפילו ללטף את זנבו. הוא התרפק בנאמנות על כפות-רגליה. "עלי ללכת", אמרתי. רציתי מאד לישון. כה רבים מחכים לי, או מחפשים אותי, או מתמוטטים בגללי—אפשר לעוף לתוך תל-אביב ולעורר שם מהומות—לעזאזל, רק שיניחו לי לישון. הכלבים לא יעזבו אותי. הם ירדפו אותי בלשונות אדומות תלויות. לא פחדתי שמא יתגלה שהדלתות נסגרות בפני כי היו כמה זונות שתמיד תחפניה לי. אמא, כנראה, תתעלף...

"אני רוצה לישון", נהמתי.

שרית קמה והלכה להכין קפה, מאוס מנתר בעקבותיה. נעלמה במטבח. הדלקתי סיגריה ובהנתי את הצבעים הקודרים סביב שנראו עיפים באור השחר המפפח והפושט את מערומי המרבדים והקירות. שחר-של-חלב... בחילה התחפטה במעי,

ומחשבותי מתו, כנראה, בתשוקה התמוהה להמשיך בשינה. זרקתי מעלי את השמיכה. התנים ודאי הסתלקו. לאן? "אל החורבות ואל הקברים", אמרה שרית. נכנסה אל החדר ושמה את הקפה על השולחן העגול.

"מה?" שאלתי משתאה.

"התנים ישנים בין המצבות", אמרה שרית והוסיפה לי סופר.

"תיכף אלך להביא ארוחת-בוקר", הצטחקה. "גם חלב, אולי... מה שאתה רוצה... אולי נקניק... גבינה..."—סיגריות", אמרתי. רוח-הצפירים דפקה בוויילונות הסגולים שעמו בעליבות לפני החדר הכהה, כאילו מועדוני-הלילה מתפשטים עירומים לעמוד במיסדר, רועדים בקור... זהו קץ החלומות. מיסדר-בוקר, ורוטטים מעוותי-פנים. לא-מגולח...

"קפה נהדר", אמרה שרית, במבוכה, כמו ביקשנו לשכוח את הלילה. והחלומות שנעלמו, ימח-שמן. הארנים הצטמררו. הציפרים צווחו. בולבול נחת על אדן-החלון, ניקר במשקוף בחוצפה וטס בקול ענות תרועה... עיני שרית עייפות, מיחלות. היא השפילה את מבטה, וכפות רגליה תעו בין הקבקים הרקומים. כה נאה וציורי. המוקיון שנשק לה היה לבן כסיד. וסחוט במסכנותו כגרוטאת-אדם. צבעים קודרים. החיור לא סר מעל פיה, ועיניה גותרו עצובות תלויות על הווילונות, על הענפים בחורשה, על מאוס המצונף לרגלינו. הסיגריה שלי צנחה אל מאפרת-החרס. היא קמה בכבוד וניגשה אל הארון. כשהתכופפה גיליתי כמה עגום הוא לראות את מפלי עפוזה בתחתונים, ואת המקום, המוצנע בארון, שבו החזיקה את כספה...

"קודם-כל, ארוחת-בוקר", אמרה בשמחה, "ואחר-כך, נראה..." היא חייכה אלי ואני השבתי חיור. הכביש ודאי כבר נסרק על-ידי הטנדרים ועלי לדאוג להיעלם, חשבת. מאוס יילל, ולראשונה אולי נטיתי לו כעין חיבה. ל אהאמנתי שתסגירני אך לעולם אינך יכול לדעת. מצצתי מן הסיגריה. מעי כאבו. שוב ניסיתי לחייד. היא לבשה חלוק צבעוני, עם פרחי-נרקיס צהובים-לבנים, ומחרוזת-עץ שלא שכתה לענדה בשעה כה מוקדמת בבוקר. הבטתי בה במאמץ וראיתי פסלוני-עץ זעירים בפרצופי-ליצנים או שדים. היא ריכסה את הכפתור הצהוב הענק על מחשוף שדיה, תחבה את הארנק בכיס הרחב וחייכה אלי. בחוץ המתה הרוח בין האצטרובלים ועננים לבנים דקיקים שטו לאטם דרומה, ומבטי סר ממנה אל הזריחה ומדמותה, הניצבת בין תמונותיה, אל הגזעים החומים הבוקעים מן האדמה הקשה, שהיתה מכוסה סלעים ועשבים, מטושטשים עכשיו, עוטה דק של ערפל.

"תיכף אני חוזרת", אמרה שרית. "אנחנו עכשיו נכין ארוחה—משהו יוצא-מן-הכלל". כאילו נלחמה שהלילה ימות. עיני נשאר צוננות. חייכתי. לבי חם. החתול הסתכל בי בעיניו הירוקות ויצא בעקבותיה. הדלת הוטחה-נסגרה. החדר נשאר ריק כאילו בקץ-הימים. כאילו נגמר העולם. ובכל-זאת עדיין נותרתי בו, קיים וממשי, בין הכתלים הכהים והתמונות... חייכתי. עישנתי במנוחה. חיכיתי כמה דקות. הבחילה שהשתעשעה בקרבי הציתה בי, אט-אט, מין עכירות סמיכה של אומץ וקור-רוח.

יכולתי עוד לעשן בשקט בכורסה הרכה ולמעוך לבסוף, פתאום, את הסיגריה, בין
הבדלים הריחניים במאפרת־החרס...

מארונה לקחתי מה שהיה שם, מאתיים לירות, נעלתי את נעלי וקשרתי להן שרוכים
שמצאתי באחת המגירות. בלי לסגור את הדלת הלכתי משם לתוך החורשה, אל עבי
החורשה, ברוח־השחר הנעימה, בין צהלות הציפורים המשתובבות, מדלג על הסלעים
ומכסה את העשבים—בשביל המתפתל, המוצף ניקודי־חמה ועלים מפוזרים, בדרך
החוצה את שורות הארנים הירוקים—אל הכביש.